

ÚJ REND

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1126

13.10.2024 (135)

Adolf Hitler: Szeretett Führer

3. rész

Adolf Hitler: A személyes áldozatvállalás vezetője

Michael Storm

A nemzetiszocializmus, mint minden forradalmi mozgalom, a *személyes áldozatokból* táplálkozik. A mi mozgalmunk egyedülálló abban, hogy vezetőnk nemcsak a hatalomért folytatott küzdelem során, hanem egész életében példát mutatott személyes áldozatvállalásból.

Hitler még fiatalemberként átírta árvasági nyugdíját kisebbik húgára, Paulára, majd egyedül vágott neki a túlélésnek egy ellenséges világban, ahol a mindennapi kenyeret keservesen kellett kiharcolnia. Ez a korai példa, hogy mások szükségleteit maga elé helyezte, állandó volt az életében.

Az első világháború alatt Hitler osztozott az egyszerű katonák minden nehézségében. Az ő ezrede fehéren vérzett a fronton. Ahogy az ereje csökkent, minden egyes embernek többet kellett tennie. Senki sem tett többet, mint Hitler.

Folyamatosan önként jelentkezett pluszfeladatokra, elvállalta a legveszélyesebb feladatokat, és tucatnyi alkalommal került el hajszal híján a halált. Mintha csak a puszta akaratával győzelmet tudott volna hozni Németországnak. Amikor eljött az ideje, hogy jól megérdemelt pihenőre vagy szabadságra menjen, visszautasította, és helyette inkább egy nősről adta, hogy otthon tölthessen időt a családjával.

A hátrahagyás és Németország megalázó veresége után Hitler megfogadta, hogy élete hátralévő részét Németország naggyá tételének és a gonosz versailles-i szerződés felborításának szenteli. A küzdelem éve alatt még nagyobb nélkülözést ismert meg, mint fiatal korában.

Személyes ruhatára annyira silány volt, hogy egy pártagnak kellett adományoznia egy öltönyt, hogy a Führer találkozhatson a nagymenő iparosokkal. Nemcsak azért élt szerényen, hogy minden fillérje a harcra kerülhessen, hanem arról az álmáról is le kellett mondania, hogy valaha (legalábbis akkoriban úgy gondolta) művész vagy építész legyen.

Nem az anyagi haszon volt az egyetlen áldozat, amelyet a párt a vezetőjétől követelt. Hitler gyakran siránkozott azon, hogy nem élvezheti saját családját, mert nem házasodhatott meg, hiszen egész Németországot vette feleségül. Ami még rosszabb, tudta, hogy soha nem ismerheti meg az apaság örömét, mert az igazságtalan lenne a gyermekeivel szemben, vagyis túl nagy teher lenne számukra, hogy az ő nyomdokaiba lépjenek.

Amikor a háború Németországra kényszerült, a Führernek fel kellett adnia álmát, hogy újjáépítse városait. Ekkor felvette az egyenruháját, és nem volt hajlandó levenni, amíg a győzelmet el nem érte. Éjjel-nappal dolgozott, mindig volt még és még több tennivalója. Főhadiszállását, a "farkasveremet" Rastenburgban, egy mocsaras erdőbe temették, ahol nyáron túl meleg volt, télen pedig túl hideg. Személyzete örömtelen feladatnak tekintette, és alig várták, hogy Párizsba vagy Berlinbe helyezték át őket, és a Führert hátrahagyva dolgozzon tovább Németországért, szórakozás, fényes fények és a győzelem édes gyümölcsei nélkül.

1945 tavaszán Hitler a Führerbunkerben néhány percre ellopta magát a katonai konferenciáktól, hogy megcsodálja azoknak a csodálatos nemzetiszocialista városoknak a makettjeit, amelyek felépítéséről álmódott a háború után, jól tudva, hogy azok soha életében nem épülnek meg.

Amikor a szovjet gránátok elkezdtek hullani a városra, azt mondta Leon Degrelle Waffen SS tábornoknak, hogy ha lenne egy fia, azt szeretné, ha olyan lenne, mint

Degrelle, de Degrelle-nek meg kell őriznie az életét Hans-Ulrich Rudel ezredessel együtt, hogy hősiességükkel inspirálják a jövő német ifjúságát. A Führer azt mondta, hogy ő a végső áldozatot fogja meghozni Németországért, és nem menekül el, hanem a végsőkig harcol az ellenséggel, és akkor megfosztja a kapitalistákat és a bolsevikokat attól a zsidó örömeiktől, hogy nemcsak bíróság elé állítsák, hanem a testét is megcsonkítsák, és így harcolt, amíg az "Untermenschen" csak néhány méterre volt tőle, és akkor felrepült a Valhallába.

Adolf Hitler olyan ember volt, aki feláldozta magát, egész életét a népéért. A nagy erény a nemzetiszocializmus sajátja, vagyis az egyén feláldozása a nagyobb jó érdekében. Ezért ér fel egyetlen nemzetiszocialista száz demokratával vagy republikánussal. Ettől vagyunk olyan erősek és olyan rettegettek.

Fiatal rohamosztagosként heti 48 órát dolgoztam egy helyi gyárban, a teljes fizetésemet a pártnak adományoztam, takarítottam a székházban, vezettem az íróasztalt, aláírásokat gyűjtöttem petíciókhoz, főztem, televíziós interjúkat adtam, és időnként egy kis szórakozást nyújtottam az utcai csatákban a söpredékkal. A legtöbb "tisztességes időjárású" nemzetiszocialistát nehéz volt megtalálni, amikor eljött a munka vagy a valódi pénzádományozás ideje. Nem meglepő, hogy mindannyiukat nem halálos fenyegetésekkel vagy bombákkal gyomlálták ki a mozgalomból, hanem azzal, hogy nem voltak meggyőződve a nemzetiszocializmusról. "Bulizni" akartak, és dicsőséget akartak aratni más elvtársak méltó áldozataiból. Ezek a drónok gyorsan elhagyták a pártot, és minden egyes alkalommal, amikor ezt tették, erősebbé tettek minket.

Führerünk áldozataihoz képest az én pénzem, verejtékem és vérem csekély áldozat. Mozgalmunk azonban ma tele van olyan elvtársakkal, akiket áldozatvállalásuk hőökké tesz: olyan igazi nemzetiszocialistákkal, mint Reinhard Sonntag, aki néhány évvel ezelőtt az életét adta, és Gottfried Kuessel, aki több mint két éve börtönben van (és további nyolc év börtön vár rá), valamint sok-sok más, akiket biztonsági okokból nem nevezhetünk meg, de akik nélkül ma nem tartanák ezt az újságot a kezükben és nem olvasnák ezt a cikket.

Mi, nemzetiszocialisták csak egyetlen erőpróba alapján ítélünk meg egy férfit vagy nőt, és ez az, hogy mennyit *áldoznak* a győzelemért. Az, hogy mennyire okosak (vagy annak hiszik magukat), mennyire gazdagok, milyen jó harcosnak mondják magukat, vagy mennyi sört tudnak elfogyasztani, mind semmit sem jelent... csak azt, *hogy mennyit ad magából az ember!*

Mindannyiunknak - *neked és nekem* is - fel kell tennünk magunknak ezt a kulcskérdést!

Heil Hitler!

A kezdet

A Führer első világháborús utolsó harcáról szóló beszámoló a *Der Schulungsbrief* 1934. márciusi számában jelent meg. Kurt Jeserich írta, és Hitler háborús bajtársától, Ignatz Westenkirchner-től származó információkon alapul, aki az 1930-as években tért vissza Amerikából Németországba.

A nagy halál nyögi végig Flandriát. A páncélos halál mindenütt ott van. Tamás földje remeg az 1918-as védekező ütközetben. Tűz gördül a gránátlyukak és lövészárkok fölött. Az angol csapatok kudarcot vallanak a Comines melletti Moche magaslatok elleni támadásukban. Az amerikai rohamcsapatok összeomlanak a maroknyi mezei szürke harci akaratú zsebekkel szemben. Tankoszlopok csapódnak halálba a német hősök sziklájának.

A géppuskatűz zörgése közepette dübörögnek az ágyúk, a tüzérség, az aknák és a bűvárrepülőgépek lövedékei. Vér trágyázza a lőporszagú földet, amelyben a halottak sem találják meg a halál nyugalmát. Az áldozatok hegyeiből a sors a hősiesség és a szinte kétségbeesett emberiség szörnyű kínjainak emlékművét formálja.

Egy világ gyűlöletre esküdött össze. Pusztítás! pusztulás! kiáltja ágyúinak forró csöveiből.

Az eleje is az volt!

Árkokban és lövészárkokban szétszórva hevernek az ezred hősei List géppuskáikkal és puskáikkal, a felforgatott föld barázdáiba nyomódva; vérző, de még mindig harcoló, átkozódó, de nem visszavonuló!

1918. október 19. estéje borul Flander halálosan sebesült tájaira. De a halál még mindig nem alszik. Még mindig villog, sárgászörösen és tombolva, az anyagi csata tomboló tüze. A csapatok kimerültek, vizesek és sárral borítottak, fáradtak és

éhesek. Egyes férfiak kiemelkednek a lövészárkokból és sietve botorkálnak gránátlyukról gránátlyukra a hátszág felé: élelemhordók! És az ellenség megduplázza a tüzet.

Három muskétás, az ezred vezérkarának futói versenyeznek a halállal. Valahol hátul az elhagyott tüzérségi bunker. Ott kellene állnia a tábori konyhának. Ugrásról-ugrásra haladnak előre, át az ólomzáporon.

Színes rakéták hátborzongató fényei izzanak a frontvonalak között. Aztán végre tüzérségi lövedékeket és üres lövedékes ládákat találnak. Elérték a tábori konyhát. A három muskétás fellélegzik.

De az ellenséges elemek ismét tombolnak. Becsapódás becsapódás után, reszkető villanások szökőkutakat tépnek fel a földből. Fa és acéldarabok repülnek fel a sárral együtt, és zuhannak a bunker tetejére. Negyedóra múlik negyedóra után. Lehetetlen már visszatérni a frontra. A katonák összebújva várakoznak a bunkerben. És jobbra és balra, előttük és mögöttük acélfüldőben tombol a legszörnyűbb pusztító technológia hatása. Három bajor muskétást az ágyúcsövek önkénye földgödörbe zár; életük már nem a hőstett és a saját akaratukon múlik, hanem egyszerűen a véletlenek értelmetlenségén és a német ágyúk mögött álló ismeretlen tüzerek kötelességtudatán, akik az angol ellenfeleket igyekeznek leküzdeni.

Az ilyen órák a Nagy Háború frontján igazi férfiakat követelnek. És ha sok katona ült is a rémülettel és a kétségbeeséssel a nyakában, itt, a félig eltemetett bunkerben, a flandriai Moche közelében, 1918. október 19-én éjjel ült egy olyan katona, aki úrrá lett ezen a kétségbeesésen, a tizedes, a futó, a brigádvezető, a jó bajtárs. Legyőzte magában azt, ami a többieket gyakran megrémítette. Négy éve állt most már a fronton. Itt, Flandriában élte át egyszer a tűzkeresztséget. Azóta is a hősiesség önkéntes szellemében járja végig a szükséget és a halált. Bayerriwald, Wytschaete, La Bassee, Fromelles, a Somme, Bapaume, Soissons, LaFontaine - ezek voltak a nagy csaták, amelyeket átélt. Amikor mindenki kétségbeesett, ő szilárd maradt; amikor mások átkozódtak, ő hallgatott. Amikor ők összeestek a kimerültségtől, ő tette a dolgát. Igen, többet tett a kötelességénél: gyakran beugrott egy bajtársáért, és - helyette - maga is kockáztatta a halált a csata poklában. Az ezred futárai ismerték a kezdeményezését - előre, előre -, valahányszor csak parancsot kellett kapni a frontra a sortüzeken keresztül. Amikor a fedezékből való kiugrásra készült, a pusztítás dühétől körülvéve, határozottan csengett a hangja: "Most pedig rajta!" Nem látszott rajta, hogy ideges lenne, és amikor mások

elvesztették az idegességüket, ő rájuk nézett nagy, tiszta szemével, és ők újra megnyugodtak, és tovább harcoltak.

Amikor velük töltötte azokat a ritka, békés órákat a front mögött, lelkesen beszélt a szeretetéről: a hazáról! A győzelem bizonyosságáról beszélt, és arról a sorsról, amelyet Németország egyszer majd el fog érni, mert olyan sors áll mögötte, amelyet egyébként nem is kellett volna.

Nem értették őt, a fejüket rázogatták, amikor így beszélt. Ennek ellenére éreztek valami nagy igazságot a szavaiban. Ez félelmet és tehetetlenséget keltett bennük, és nevetésre készítette őket.

"Egy nap, sokkal később, meg fogsz érteni engem!" - mondta akkor általában. Ezeknek a beszélgetéseknek gyakran egy riasztás, egy új küldetésre szóló parancs vetett véget. Ilyenkor ismét a helyére állt, a tizedes, a futó.

Most mindhárman itt ültek együtt az ütött-kopott bunkerben. Óráról órára telt az idő.

Aztán hirtelen, régóta várt, egy robbanó gránát villanása csapott a bunkerbe. A detonáció a földre dobja a férfiakat, megbénítva őket a rémülettől, és földet hány. Telitalálat érte a bunker bejáratát. Minden a másodperc töredéke alatt történt.

Aztán a civilizált korunkban a háborúk ördögi rémsége, láthatatlan felhőben kúszott lefelé: gáz!

Miközben a frontvonalakon újabb támadás indul, az itteni bunkerben harcolnak a tüdőt és szemet maró, maró halál ellen. A fronton tombol a támadás. A bunkerben az éjszaka folytatódik, végtelen...

A reggeli szürkületben egy tizedes botorkál be az öltözőbe. Néhány nappal később kórházvonat gördül a haza felé. A vagonban, szétlőtt harcosok mellett egy vak katona, a tegnapi futó, a brojler.

Aki a harcok végtelenségében egészséges szemével nem láthatott messzebbre, mint a saját lövészárokszektora és a gránátlyukak kis foltja, amelyen a halál hiába próbálta levadászni az életét és a harcoló csapatoknak adott parancsait, ő - a vak - most látóvá válik. Körülötte éjszaka van, de szívében izzik a szentté válás lángja, és ő, a vak, most már tisztán látja e láng fényében a világ eseményeinek végtelen kiterjedését, amely vérrrel kezdődött és vérrrel fog végződni. Látja népe sorsszerű

vágyakozását, látja egy egész világ szenvedését és nyomorúságát. Igen, látja a megváltás útját!

S míg a vörös csőcselék a birodalmi címert köpködi, míg a lázadás a szabadság rongyait bontogatja, ebben az emberben megéri az akarat: e háború vére, nem folyhatott volna hiába. Egy jobb győzelem győzelmi koszorúját - Németország egy napon fel fogja emelni új népének zászlóira!

Ez volt egy vak katona néma esküje, és így kezdődött 1918. november 9-én a pasewalki kórházban a nemzetiszocialista mozgalom története.

Egy ember indult el innen, ő lett a dobos, és mindenütt, ahol új németeket formált az emberekből, azok új hitük jeléül felemelték a karjukat, ahogy az ősök is felemelték a lándzsát, amikor köszöntötték királyukat, a Führert.

Adolf Hitler az első világháborúban

A Führer jelentés frontbajtársai (1914-1918)

Egy ember tizenkét foglyot tart fogva

1914. október 10-én 1 indult a nyugati frontra a "List" ezreddel, amelyhez Hitler is tartozott. Flandria volt az első szektorunk. De csak 1916-ban, a keserves anyagi harcok során találkoztam személyesen Adolf Hitlerrel. Mindketten sérülés nélkül vészeltük át addig a háborút. Egy este mindketten egy elhagyott lövegállásban voltunk, amikor az ellenség hevesen és vadul tüzelni kezdett. Ekkor "tálaltak" nekünk gázt. Egész éjjel tüzéséggel bombázták az állásunkat. Azt hittük, hogy jól átvészeltük, egészen hajnalig, amikor megtudtuk, hogy Hitler elvesztette a látását. Ő maga mondta, hogy nem lát, és a kezét a fájó szeme elé tartotta. Aztán egy tábori kórházba vitték hátra.

Tisztán emlékszem egy esetre, amely Hitler személyes bátorságáról tanúskodik a háborúban. Epagnyban történt. Egy előrenyomulás során Hitlernek, mint hírvivőnek, egy erdős lejtőn kellett áthaladnia, amelyet francia katonák foglaltak el, akiket elvágtak az egységüktől. A sisakjuk teteje a lövészárkok teteje fölé lógott. Adolf Hitler felismerte őket a terepszemüvegén keresztül, pisztolyt ragadott, és kezével jelzett hátrafelé, mintha bajtársai mögötte jönnének fel. Tizenkét francia katonát üzött ki állásából, és visszavitte őket a parancsnokságunkra.

Hitler gyakran beszélt magányos óráiban Németország politikai jövőjéről. Mindenekelőtt a Birodalom sok kis államra való felosztása miatt aggódott. A számos német kisállamot papírforgácsokhoz hasonlította, amelyeket egyenként egy madzagra kötött. Egyetlen szellő, mondta, elfújhatja őket. De ha mindegyiket egy csomóba kötjük, akkor még egy erős szél sem tudja őket elmozdítani. Még a legegyszerűbb ember is megértette közlünk, mit akart mondani.

Ignaz Westenkirchner

Az anyagi csatában

A nyugati hadsereg erősítést kap, mert a keleten lévő jól ismert egységek felszabadultak. Hogy ez mit jelent, azt csak az tudja felmérni, aki évek óta itt állt az anyagi harcok dobpergésében, aki - száradt sárral és vérral borítva - érzi a mérges gázoktól érkező szűrást a tüdejében, és aki nap mint nap - a repeszek által felszakított sebek alig hegesedtek be - a tüzérségi pajzson keresztül versenyez a halállal, és mohón iszik egy-egy falat kávé, vagy eszik egy száraz kenyérhéjat, mintha az a legfinomabb sütemény lenne.

A "List" nevű 16. tartalék gyalogezred a 6. bajor tartalékadosztály kötelékében Soissons mellett harcol, bár nem kapott utánpótlást, vér és muníció nélkül, hét hete nem kapott friss ruhát, kimerült a kényszermaradványoktól, átázott az esőtől, és pihenésre vágyik. Tulajdonképpen a harcoktól megfogyatkozott, de valójában a hetedik és az első hadsereg jobbszárnya mögötti tartalék.

És a valóságban május 26-án este egy jobboldali söprés első soraiban állnak, és most állítólag felgöngyölítik az ellenséget. Az Ailette-ről az Aisne felé néznek. Parancsnokuk Anton von Tubeuf őrnagy. Ő az ezred kilencedik parancsnoka, és most már öt napja vezeti a "listázókat". A hadosztály többi egységét is magával viszi a híres-hírhedt Chemin des Darnes-en keresztül.

Az egész ezred tüsszög, miközben fut és harcol, mert a talajt sűrűn borítja a tüzérség által kilőtt gáz. Itt meredek hegygerincek, zord magaslatok és "boszorkánytáncos helyek" vannak, amelyeket repeszek és lövedékek szakítottak szét, a kiégett földből kitépett fák gyökerei és ágai állnak ki. Ezek fölé kell átemelni az aknavetőket, géppuskákat és löszereket, hogy a helyükre lehessen tenni őket. A levegőben pedig állandóan surrog és süvít a mindenféle méretű és formájú, vörösen izzó vas. Az ezredparancsnokságtól a zászlóaljához és a zászlóaljak

között lehetetlen a telefonvonal. A parancsok közlését illetően a hírvivő vitathatatlanul uralkodik. Szinte álomszerű biztonsággal száguld és ugrik ki a kráterből, és lihegve repül a detonációk között, a felszálló acél-, tűz-, föld- és füstszökőkutakkal, lyukakon, gerendákon és holttesteken át, az acélborítású lövedékek darázfészkének pokoli zümmögésében. Ha nem sikerül a halál égető zűrzavarán keresztül eljuttatnia üzenetét vagy parancsát a megfelelő emberhez, akkor az egész hadművelet a kutyák elé kerül, és az előrenyomuló, oldalról támadó harcosok eme vasakarató ékének kudarcba fullad. A vezetők mellett most már ő hordozza fejében, zsebében, ügyességében és bátorságában ennek a csatának a sorsát és kimenetelét.

Öt napon át folyik a vad háború minden megnyilvánulásában, és - mint oly sokszor azelőtt és oly sokszor azután is - az ezred legfáradhatatlanabb, legbátrabb, legfélelmetesebb hírvivője fut, ugrál, jelent, parancsot kap, és száguld a vezérkartól a pontig, a zászlóaljtól a parancsnokig.

És öt nap múlva az ezred 23 kilométert tekert fel az ellenséges fronton, merészen áttörte azt, és a számítások szerint 400 foglyot, 16 ágyút, 100 géppuskát, négy teherautót, 15 löszeres kocsit és egy zászlós tábort ejtett.

"Az egyes vezetők teljesítménye mellett a támadás fényes kivitelezéséért a fő érdemet az ezred hírvivőinek kell megköszönni" - így nyilatkozott az R.I.R 16, úgynevezett "List" parancsnoka, Anton von Tubeuf.

1918. június 1-jén az ezredet megtisztelik azzal, hogy parancsnoka megkapja a Military-Max-Josef-rendet. Augusztus 4-én pedig a Military-Max-Josef-rend új birtokosa, von Tubeuf Adolf Hitler tizedes mellkasára helyezi az I. osztályú Vaskeresztet, a legmagasabb és a lövészárkokban a közkatonák számára legritkábban adott kitüntetését.

W. L. Diehl

Közvetlen találát a parancsnoki bunkerre

Dél körül a hírnökök elhosszák az új támadási parancsot. Adolf Hitler ismét ott van, rendíthetetlenül és fáradhatatlanul teljesíti veszélyes kötelességét. Gyakran önként vállalja a legnehezebb feladatokat egyik vagy másik bajtársáért, egészen az első sorokig, heves tűz alatt.

Fél kettő körül tüzérségi támogatással megindul a második támadás. Szörnyűek a nyílt terepen átrohanók veszteségei. Csak néhányuknak sikerül szuronyokkal a kezükben betörni az első ellenséges lövészárkokba és foglyokat ejteni. Tovább már nem tudnak menni. A második zászlóalj hiába próbál a távolabb lévő bajtársak segítségére sietni. A vezető, Schubert tartalékos hadnagy már az első roham során elesik.

Most az ezred parancsnoka, Engelhardt alezredes személyesen indul az északi erdőszélen. Terepszemüveggel ismerkedik a helyzettel, és kikémeleli a legjobb helyet az ellenség megtámadására. De éber szemek már kiszúrták őt. Géppuskatűz zúdul rá, jobbra és balra széttépi a bokrokat, és a fák közé fúródik. Visszapattanások zúgnak a levegőben. Ott Adolf Hitler és Bachmann tizedes rohan fel és fedezi őt a saját testével. A parancsnok, akinek a látása megromlott, csodálkozva kérdezi Hitlert: "Miért?". "Nem akarjuk másodszor is elveszíteni az ezredparancsnokunkat" - hangzik a szerény válasz. Köszönetként egy néma kézfogás a parancsnoktól, mintha mindez magától értetődő lenne.

November 17: A legtöbb nehéz tüzérségi tevékenység az ellenség részéről. Fél órával korábban a dandárparancsnok, Öexcellenciája Grossmann személyesen adta ki a parancsot a kivérezett List-ezred felmentésére. "Nézzon utána, hogy visszajusson" - mondta utoljára az alezredesnek. A parancs átvételére a századparancsnokok az ezred parancsnoki bunkerébe érkeztek. A helyszűke miatt Adolf Hitlernek és bajtársainak rövid időre el kell hagyniuk a bunkert. Ott - nem sokkal két óra után - újabb suhintás. Egy hatalmas robbanás - telitalálat az ezredparancsnoki bunkerben.

Adolf Hitler az első, aki segítségére siet. Szörnyű jelenet fogadja. A romok között holtan fekszik Kreitmaier kommunikációs altiszt, Wimmenauer tiszthelyettes és egy parancsnok-fellevő. Súlyosan megsebesült Ostberg őrmester, az ezred írnoka, valamint Oberer és Martin tiszthelyettesek. Most a tekintete a tisztelt parancsnokot keresi. Vajon ő is meghalt? Ott látja, hogy az alezredes nyögve hátraesik, hallja, hogy motyog: "Én csak a hazámat akartam szolgálni!"

Egy ugrással Hitler mellette van. Ugyanígy Bachmann elvtársnő is. A parancsnok megcsönkített bal keze lóg, jobb lába vörös a vértől - egy gránátszilánk átvágta a fő artériát. A vérvesztés nagy, csak a gyors cselekvés hozhat megmentést. Hitler nem gondolkodik sokáig. Gyorsan egy mohakompresszt helyez a mély seb fölé, és egy telefonzsinórral köti össze, hogy elállítsa a hatalmas vérzést. Működik, a sürgősségi kötés ügyes és betölti a célját.

A hírnök

Az éjszaka folyamán kétszer kellett üzenetet vinnem a Roeux déli szektorában lévő harmadik zászlóaljnak. Hitler hírvivőnek kellett elkísérnie engem. Egy rövid szakaszon a vasúti töltést használhattuk üdvözlő fedezékként. De hamarosan el kellett hagynunk, és nyílt terepen kellett átkelnünk. Az út két előretolt ágyúállás mellett vezetett el. Alighogy közel értünk hozzájuk, az ellenség gyilkos tűzzel fogadott bennünket. Természetesen ez a lőszerkiadás nem csak nekünk szólt, hanem mindenekelőtt az ágyúknak, amelyek bizonyára felkeltették az angolok gyanúját. Ha egyedül lettem volna, nem lett volna semmi aggályom, hogy teljes fedezékbe vonuljak. Senki sem vetette volna a szememre. A mi üzenetünknek semmi köze nem volt a zászlóalj katonai akciójához. Ha néhány órával később odaér, az a legkevésbé sem változtatna a helyzeten. Társam azonban más véleményen volt. A legkisebb habozás nélkül igyekezett - természetesen minden fedezéket kihasználva - gyorsan átjutni a boszorkány üstjén.

A hírvivőknél gyakran előfordul, hogy nyílt terepen kell átkelniük a leghevesebb tűz alatt, míg számomra az ilyen mozgás új volt, a lövészárkokban eltöltött éveim ellenére. Természetesen nem akartam rossz színben feltűnni, és követnem kellett. És ez jól ment. Mindketten sérülés nélkül kijutottunk a veszélyzónából.

Visszafelé már alig értünk az ágyúk közelébe, amikor az ellenséges tűz ismét megindult. Természetesen ezúttal sem volt megállás, és izzadságtól csöpögve, de sértetlenül értük el a védővonati töltést.

Az arras-i csata mindkét következő szakaszában Hitler ismét elkísért néhányszor, és minden alkalommal sérülés nélkül megúsztuk.

Azokban a napokban az a homályos érzésem támadt, hogy ennek a hírvivőnek extra szerencséje van, és mi sem természetesebb, mint hogy a társaságában kevésbé érzem magam veszélyben.

Az ismeretlen katona

A parancsnok előadása közben - a helyzetről és a pozícióink javulásáról beszélt - a függöny kinyílt, és belépett Hitler hírvivője. Tisztelgett (amennyire csak lehetett, tekintettel a barlang alacsony magasságára, és átadott egy írásos üzenetet. A parancsnok átolvasta, anélkül, hogy megszakította volna előadását, és jelezte a hírvivőnek, hogy távozhat. Amikor a függöny bezárult mögötte, az őrnagy abbahagyta beszédét, és a függöny felé mutatva, emelt hangon szólt: "Amikor ezt a hírnököt küldöm, tudom, hogy a küldetést ugyanolyan jól fogja végrehajtani, mintha az ezredem legjobb tisztje végezné".

Ez a dicséret érthető módon a legnagyobb csodálkozást váltotta ki belőlünk. Mivel von Tubeuf őrnagyot már régóta ismertük, mint olyan vezetőt, aki csak a legritkább esetben osztogatott dicséretet, ezért ez a dicséret különösen nagy jelentőségű volt, amikor egy olyan katonának szólt, akinek a parancsnok még a nevét is alig ismerhette.

Adolf Meyer hadnagy

Forrás: SS Leitheft, 1943 decembere

